

У потрази за украденом историјом

Сећање на Владу Давидовића

Помишљам да ови моји редови треба да буду један од крајпуташа пријатељу који је отишао путем којим сви идемо ка месту где ћемо се поново сви срести. На том духовном обележју исписана су сећања на сусрете и разговоре, на добре савете и ведрa решења најтежих животних дилема. Понекад би рекао, као парафразу изреке неког мислиоца, која му је, можда, била животни мото: Крхко је знање, осећања су важнија! Зато му у мислима дајем надимак: **Влада — Добри Саветодавац!**

Али — да ли је мој пријатељ **Влада Давидовић** знао самом себи да подари добар савет који би га учинио спокојним и задовољним? Када би успешно завршио неки посао, са призвуком ироније рекао би: **Ја сам савршен извршилац, чиним само оно што је потребно!**

А није било тако. Желео је да чини много више од онога што се од њега тражило и очекивало. Ево, побројаћу неке од тих жеља у форми која има практичан облик: желео је да отргне од заборава заборављене или украдене српске књиге, слике, разна такозвана артефакта и сећања на велике и мале људе који су стварали националну историју. На пример, пронашао је у Ирској једно нестало драгоценио српско јеванђеље, превео обимни извештај српског дипломате који је за древну Русију ишао да уходи кинеско царство, заузео се да моја издавачка кућа објави књигу о крађи докумената из Академије наука за време нацистичке окупације Србије... То су само неки од његових подухвата »на ползу Србије«, како би се рекло у предвуковско време.

Да ли је он био савршен, витез без мане и страха? Мислим да није. Избегавао је сукобе. Није »истеривао правду«. Шта му је била главна слабост? То су сви знали: колач од вишања! То не кажем ја, то би он рекао да ми преко рамена вири у овај текст.

Соња Ђурић

у Београду, новембра 2022. године

